

Jeg blev ansat ved hospitalet i 1951 på en urolig lukket afdeling, som elev fik man udleveret uniform af gammelt aflagt tøj, som skrædderen ordnede efter oldfruens henvisning. Da jeg havde været ansat i et år, var der slidt hul på bagen af benklæderne, hvorfor jeg henvendte mig til oldfruen, som sagde at jeg havde fået hvad jeg havde krav på, og derfor kunne der ikke bevilliges mere. Jeg gjorde da oldfruen opmærksom på, at jeg da umuligt kunne gå på afdelingerne med rumpen ude af bukserne. Det førte til at oldfruen bad skrædderen om, at finde et par gamle bukser, som han skulle ændre så de passede mig. Da døren til skrædderstuen lukkede sig, blev den åbnet af oldfruen, som gjorde skrædderen opmærksom på, at det endelig skulle være et par gamle bukser.

På afdelingerne var gulvene den gang af rå brædder, der aldrig havde fået fernis, de blev af og til smurt over med noget der lignede olie? Senere blev der på to stuer som man kaldte cellestuer, (det var små stuer med kun én seng, tykke døre med tre låse) disse blev belagt med noget der lignede plastikmasse, jeg ved ikke hvad det bestod af, men denne masse var ikke isolerende, så da man på en sådan stue skulle give en patient elektrochok, fortsatte strømmen gennem den plejer som holdt fast i fødderne. Den gang foregik elektrochok på denne måde, elektroderne blev sat fast på patientens tinding, en plejer trykkede ned på højre skulder, og en plejer trykkede ned på venstre skulder, en plejer holdt fast og løftede fødderne en sygeplejerske stod klar med en tyk gummi slange, til at stoppe i munden på patienten når han ved chokket åbnede munden, det var for at patienten ikke skulle bide sig i tungen. Så kom lægen og trykkede på knappen. Det var ved denne lejlighed at plejeren fik strømmen gennem sig, så der blev ikke nogen behandling den dag. Fremover lagde man en gummimåtte til den plejer at stå på.

Selv om man pressede ned på skuldrene, så var kramperne somme tider så kraftige at kravebenet brækkede.

Som aspirant måtte man afløse hvor der manglede nogen, enten på grund af sygdom eller ferie, man kunne også være heldig at få en fast plads i længere tid, således blev jeg på et tidspunkt tildelt en bademester plads, den bestod i, at jeg skulle bade samtlige patienter på 5 – 6 afdelinger samt familiepleje patienterne. Familiepatienterne var som regel anbragt på gårdene rundt om i landsbyerne, når de kom ind, blev de vasket og vejet og fik klippet negle. De kom nogle gange i deres stor gummistøvler, og mange gange så det nærmest ud til at de havde sovet med dem på siden sidst, de kom kun ind hver 14. dag Disse familieplejepatienter blev ikke altid behandlet særligt godt. Jeg husker engang en patient som jeg

havde vejet, og gang på gang viste det sig at han tabte i vægt, det meddelte jeg så oversygeplejersken, so omgående indkaldte patienten til observation, efter kort tid havde patienten atter sin gamle vægt. Derefter blev han atter udskrevet til samme familie, hvorefter det gentog sig med vægttab. Jeg spurgte så patienten om han ikke fik nok at spise, så svarede han, at der var jo ikke mere. Da jeg meddelte oversygeplejersken dette, blev patienten atter indkaldt, og blev ikke senere udlovet til denne familie.

Som bademaster var det også pålagt mig at sørge for afdelingernes snavsetøj, det foregik på denne måde, alt tøjet blev sorteret styk for styk, og talt op og bundter og skrevet ned, så blev det lagt uden for døren, hvorefter transporten hentede det til vaskeriet, dette gjaldt for alle 6 sfd.

For de resterende andre afd. var der ansat en anden bademester.

Når transporten havde afleveret tøjet på vaskeriet, skulle vi stille og være med til at kontrollere at optællingen var korrekt, derefter blev tilsvarende mængde rent tøj udleveret, so transporten kørte hjem til de respektive afdelinger, men det var pålagt bademesteren selv at transportere de tunge kurve op på stueetagen eller på 1. sal, det var et slæb.

En gang om året blev samtlige afdelingers depoter talt op, og hvis der manglede noget efter den kontrolseddel afdelingen havde, blev det erstattet.

Lidt om ferierne-- vi unge der havde skolesøgende børn, kunne aldrig få ferie sammen med børnene, ferielisterne var udskrevet således at det var altid de ældre der stod først på listen, og som følge deraf også dem der tog de bedste ferietider, nemlig skoleferien.

Efter en del år på hospitalet blev jeg uddannet som sygehjælper, som det hed dengang, jeg arbejdede en del på plejehjem, og en tid som plejehjemsbestyrer, derefter søgte jeg atter ind på hospitalet, og blev ansat i vævestuen, hvor der blev lavet mange fine ting, som duge håndklæder, viskestykker og meget mere, ting som blev solgt så man atter havde råd til indkøb af garn.

I 1980'erne blev patienterne udskrevet til deres respektive kommuner, hvorfor der ikke længere var en solid arbejdskraft til vævestuen.

Så fik jeg lov til at oprette det jeg kaldte musikterapi, efter et mønster fra en overlæge fra Århus. Det bestod af, at nogle patienter som kunne spille lidt på guitar, og som havde behov for at snakke i rolige omgivelser kunne få en time, hvor vi enten snakkede eller spillede, mange af disse patienter blev beroliget, og havde det meget bedre efter sådan en time.

Én gang om ugen havde jeg 5 – 6 senile patienter til kaffebord, sammen med en kollega, vi snakkede om hvilket årstid vi befandt os i, vi brugte hjælpemidler så som, visne blade som fortalte om at det var efterår,

eller blomster der fortalte at det var forår eller sommer, nogle gange fik vi patienterne til at fortælle om sig selv. Dette var patienter som afdelingerne havde forsøgt at få beskæftiget i terapien, men det var ikke lykkedes, men hos os i musikstuen befandt de sig god, og efter nogen tid, var der da også nogle som gerne ville arbejde i terapien, hvor de kunne sy eller strikke eller lave stoftryk, eller male på stof.

De unge læger var meget begejstret for det jeg lavede i musikstuen, men de ældre læger slog det hen med at de ikke havde forstand på musik, hvilket jeg syntes var ligegyldigt, men de kunne da se hvor meget patienterne lavede op efter sådan en time om ugen.

Jeg foreslog at man ansatte en rigtig musikpedagog, men det blev aldrig til noget, og er det vel heller ikke indnu.

Plejer Erik Svendsen
Søndergade 86
5500 Middelfart